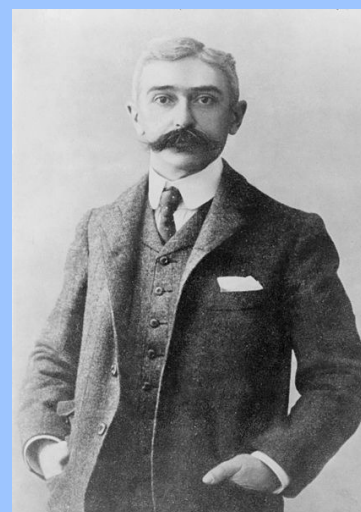

Bueskydning tilbage til OL - efter 52 års ørkenvandring

Bueskydningen tilbage igen ved OL. I alt 95 bueskytter fra 24 lande deltog i München 1972.

En beskrivelse af de mange bestræbelser der blev udfoldet for at få genoptaget bueskydningen ved OL - bl.a. fra dansk og svensk side - samt fra den internationale bueskytteorganisation FITA.

*Pierre de Coubertin.
Grundlæggeren af de moderne olympiske lege.*

Bueskydning ved OL Sct. Louis 1904 - Women's double Columbia round. De damer medbringer buerne ved markering, idet man skød begge veje...

De såkaldte "moderne" Olympiske Lege startede med legene i Athen år 1896. Der var ni sportsgrene på programmet, og bueskydning var ikke en af dem. Først ved næste OL i Paris år 1900 blev bueskydning en del af den olympiske bevægelse. Det var lang tid før det internationale bueskytteforbund blev dannet i 1931 – og bueskyttekonkurrencerne lignede slet ikke det, vi kender i dag.

Bueskydning var med i de Olympiske Lege i Paris 1900, Sct. Louis 1904 og London 1908. I Stockholm 1912 blev bueskydningen taget af programmet, da

svenskerne ikke havde nogen tradition for bueskydning på den tid. I 1916 var OL planlagt til at foregå i Berlin. Men på grund af 1. Verdenskrig blev det ikke til noget, og bueskydning var heller ikke på det planlagte program. Den olympiske bevægelse holdt sig i live gennem verdenskrigen kun på grund af en stålvilje hos baron Pierre de Frédy de Coubertin, franskmænden som grundlagde disse moderne Olympiske Lege. Han flyttede til det neutrale Schweiz og tog IOC's (Den Internationale Olympiske Komité) hovedkvarter med sig

til Lausanne, hvor det befinder sig den dag i dag.

I Antwerpen 1920 kom bueskydningen igen på programmet. Belgierne havde en lang tradition for bueskydning, og komitéen for bueskydning havde kreeret et 10-delt program for bueskydningen med seks skivediscipliner og fire "pole archery" skydninger. Skydning efter en fuglelignende figur på en høj stang...

Bueskytter sammen med FITA's konstituerende forsamling ved VM i Polen 1931.

FITA

De olympiske lege fortsatte efter Antwerpen, men bueskydning blev igen taget af programmet. Ironisk nok da det var bueskydningens popularitet, som var den største årsag hertil. Der fandtes så mange forskellige slags konkurrencer, at man internationalt ikke kunne samle sig om en standard.

Det skete først i 1931, hvor den internationale bueskydnings sammenslutning, FEDERATION INTERNATIONALE DE TIR A L'ARC (FITA) blev dannet på et møde i Polen. Med deltagelse af i alt 7 nationer. Det vi i dag kender som World Archery.

Men da var løbet for længst kørt. Der skulle gå 52 år før bueskydning igen var med ved OL.

Fra det internationale bueskytteforbund FITA blev der udfoldet mange bestræbelser for at få optaget bueskydningen på OL-programmet igen.

Delegaterne fra de 7 nationer opfattede deres opgave mangfoldigt. De vigtigste mål var at kreere en konkurrenceform, som skulle kunne accepteres i hele verden. FITA skulle også generere entusiasme for samt organisere verdensmesterskaber, og det ultimative mål var, at bueskydning igen blev del af det olympiske program.

Berlin 1936

Dr. Pierzchala, den nu polske præsident for FITA, henvendte sig i oktober 1931 for første gang til den olympiske komité. Imidlertid var programmet for OL i Los Angeles 1932 allerede fastlagt. Han besluttede derfor

Poul Demare, præsident for FITA 1946-1949 i midten – aktiv bueskytte ved VM 1938.

Belgiens Hubert van Innis fra Belgien med sin langbue, hvormed han allerede ved OL i Paris 1900 vandt sin første olympiske medalje, to guld- og en sølvmedalje, både organiserede bueskydningen og deltog i konkurrencerne i Antwerpen 1920 hvor han vandt fire guld- og to sølvmedaljer.

Hubert VAN Innis er den mest dekorerede bueskytte i olympisk historie. Han er også den belgiske atlet der vandt flest olympiske medaljer til i dag - i alt 10 medaljer, seks af guld og fire af sølv.

at rette fokus mod OL i Berlin 1936 og kontaktede præsidenten for den olympiske komité (IOC) Count Henry de Baillet-Latour, som havde overtaget posten fra Coubertin i 1925. Baillet-Latour tog emnet op på IOC's møde i Athen 1934. Men komitéen var ikke indstillet på at udvide det olympiske program, hvilket blev meddelt FITA i et brev maj 1934.

Dr. Pierzchala mødtes det følgende år med præsidenten for Berlins OL-organisationskomité, Theodore Lewal for at undersøge holdningen til en eventuel demonstration af bueskydning. Tilsyneladende blev ideen ikke realiseret, da man i Berlin i forvejen skulle afholde demonstrationer af baseball, svæveflyvning og kickboksning!

Tokio og Helsingfors

I 1940 skulle legene have været afholdt i Tokyo. Japan havde tilsluttet sig FITA i 1932, så udsigten til at bueskydning ville finde en positiv modtagelse der, var god. Men Tokyo opgav deres olympiske drøm og returnerede tilbuddet om at afholde OL grundet krigen mod Kina. Helsingfors var udset til at tage over, men som vi ved, blev OL 1940 heller ikke til noget på grund af 2. Verdenskrig, og den olympiske bevægelse gik i dvale indtil 1946.

Charlotte Dod, England vandt sølvmedalje i London 1908 i tidens outfitt kunne også spille tennis. Hun blev berømt for fem Wimbeldon-mesterskaber.

Også gemalen, William Dod, England, guldmedaljist, London 1908 i knapt så flot påklædning – dog med jakke og slips!

Krigsårene nedtonede FITA's momentum en hel del. Man havde indtil da afholdt ni verdensmesterskaber som havde indbefattet 12 nationer fra fire verdensdele.

Efterkrigstid

Ved den første FITA-kongres og det første verdensmesterskab efter krigen arrangeret af svenskeren Henry Kjellson i Stockholm august 1946, blev Frankrigs Poul Damare valgt som præsident. Han havde deltaget i den stiftende FITA kongres i 1931 og var en anset leder i den franske nationale sportsverden. Det skaffede ham adgang til IOC's session 1947, hvor han plæderede for bueskydningens optagelse i legene i London 1948. Men IOC var ikke interesseret i at tilføje en ny idrætsgren. Heller ikke et forslag om at bueskydning skulle være med som demonstrationssport, ved OL vandt gehør. Mange mennesker satte også spørgsmålstegn ved værdien af de Olympiske Lege efter krigen...

London

Efter skuffelsen over IOC's afvisning, fortsatte Demare til Londons organisationskomité for iscenesættelse af en demonstration. England havde en lang tradition for bueskydning og havde arrangeret tre verdensmesterskaber. Der var en vis interesse, men demonstrationen blev ikke til noget. Hvad værre var, at IOC's beslutning i 1948 gik på, at man ikke ville tilføje nye sportsgrene i en overskuelig fremtid!

Dansk og svensk i FITA

Mens svenskerne siden 1931 havde været medlem af FITA, stod danskere først i 1941 foran først at skulle organisere sig nationalt, hvilket man, som nogen ved, blev den 25. maj 1941 med dannelsen af Dansk Bue-

skytte Forbund. Det næste var optagelsen i Dansk Idræts Forbund hvilket skete den 28. september 1942. I bladet "Bueskytten" – forløberen for vort nuværende blad – tillægges den daværende formand, Poul Nielsen en stor personlig andel for den hurtige optagelse.

Grundet verdenskrigen lå det internationale samarbejde stille, og først ved den første kongres efter krigen i Stockholm august 1946 sammen med VM blev Dansk Bueskytte Forbund optaget i FITA. DBSFs formand, Poul Nielsen blev valgt som vicepræsident sammen med tre andre, bl.a. Henry Kjellsson fra Sverige. Det var i øvrigt ved samme VM, at Danmarks Einar Tang-Holbæk blev verdensmester.

DIF

I det øvrige "idrætsdanmark" var man også optaget af bueskydningens manglende deltagelse ved OL. I BUESKYDNING februar 1947 noteres det, at der i Dansk Idræts Forbunds officielle blad, "Officielle Meddelelser" gives udtryk for en forundring over, at bueskydning ikke skulle være med ved OL. I DBSF er man glad for DIF's "blå stempel", som kommer til udtryk i meddelelsen: "Med nogen undren ser man, at bueskydning ikke er med på programmet. Gennem sit internationale forbund arbejder Dansk Bueskytteforbund på at få denne idrætsgren optaget, hvilket heller ikke ville være mere end naturligt - internationalt aner-

Olympiade eller Olympiske Lege.

Tidligere betegnede man kun selve begivenheden som Olympiske Lege. Udtrykket "Olympiaden" brugtes som betegnelse for det tidsrum, som lå mellem to olympiske lege. Men ifølge ny retskrivning kan man nu bruge begge udtryk i flæng. Ja, sådan er der så meget...

Ejner Tang-Holbæk bliver verdensmester i Stockholm 1946.

kendt som denne idrætsgren er. Set fra dansk side må man, med de fremragende repræsentanter vort land har i bueskydning, håbe, at det lykkes DBSF at blive repræsenteret i London. Bueskydning må vel siges at være fuldt ud lige så berettiget ved en olympiade som f.eks. svæveflyvning."

Her skal man betænke, at i årene 1946 – 1948 hentede de danske bueskytter 8 medaljer ved VM!

Trods mange gode kræfter blev bueskydningen ikke en del af OL i London. Hvilket Poul Nielsen i sin nytårshilsen til folket januar 1948 lakonisk meddelte.

Om det var af ren frustration, at FITA derefter arrangerede VM 1948 i London samtidig med OL, er ikke til at sige. Og at de danske bueskytter så også hentede to sølv- og en bronzemedalje ved samme VM gjorde naturligvis ikke frustrationerne mindre...

Poul Nielsen på FITA-kongres

I en meget engageret to siders artikel i BUESKYDNING, februar 1949 - desværre usigneret - berettes om den danske holdning til bueskydningens fravær ved OL under overskriften: Bueskydning – og Olympiaden. *"... en ting er imidlertid sikker. Aldrig har interessen for bueskydning været så stor og udtalt som netop årene før og efter sidste verdenskrig. Det ville derfor synes som en dobbelt uretfærdighed, hvis ikke bueskydningen fik sin naturlige plads på programmet i 1952"*.

Og videre: Poul Nielsen havde et indlæg på FITA-kongressen i forbindelse med VM 1948, og i *"skarpe vendinger og på flydende engelsk"* ventilerede han spørgsmålet. Han opfordrede præsidenten Paul Demare til omgående aktion overfor den olympiske komite, som endnu var samlet i London – efter at man havde erfaret, at der ganske vidst var rettet henvendelse til komitéen, men at henvendelsen var fremkommet for sent (ca. ét år før OL).

Fra engelsk side blev man så begejstret for indlægget, at man sporenstregs ville kontakte IOC med "krav" om, at bueskydning skulle være en del af det kommende OL 1952 i Helsingfors.

Man optog ligeledes forbindelse med den svenske olympiske komité for med dem at påvirke finnerne.

Det ligger uden for enhver tvivl, at Poul Niensens energiske indgriben har haft stor betydning, og lykkes det virkelig ved en magtfuld indsats fra FITA og de enkelte hertil tilsluttede nationers side at få vore, hvad vi selv mener berettigede krav, opfyldt, må en stor del godskrives den danske konto.

Artiklen nævner de 14 obligatoriske idrætsgrene på OL-programmet – herunder "kunst". Man mener sig selvfølgelig mindst lige så berettiget som OL-disciplin som kunst!

Artiklen sluttede med det fromme ønske om at: *"... lade 1952 opleve denne ædleste og ældste idræts tilbagevenden til sin retmæssige plads blandt verdens idrætter – the sport of man since times began"!*

Helsingfors 1952

Forud for FITA's kongres i Paris 1949 orienterede man medlemslandene om, at præsidenten og vicepræsidenten forberedte et forslag om optagelse af bueskydning ved OL 1952 i Helsingfors. Alternativt som demonstrationsdisciplin - bl.a. begrundet med, at det måske ville være vanskeligt at få plads på det olympiske stadion. Forslaget gik på, at tre herrer og tre damer fra hvert land skulle deltage, og at der kun skulle skydes på de lange afstande (lang ronde).

De forskellige landes bueskyttesamfund blev opfordret til at anmode deres nationale olympiske komitéer at ansøge IOC om optagelse af bueskydning på OL-programmet til deres møde i Rom april 1949.

I aprilnummeret af BUESKYDNING samme år oplyses, at der mellem FITA's præsident og vicepræsidenterne

Rent faktisk var kunst en disciplin ved OL i London 1948 og omfattede 13 "kunstarter"; bl.a. arkitektur og byplanlægning, arkitekt-design, litteratur, musik: orkester- og kammermusik, billedkunst og skulptur, design af medaljer og plaketter m.m.

Der blev overrakt medaljer i hver af de forskellige kunstarter. Den danske komponist, Erling Brene vandt bronze for kor- og orkesterværket *Vigour!*

Kunstkonkurrencerne blev så taget af programmet fire år efter i Helsingfors!

Inden for sportsverdenen var prins Axel især kendt som IOC's repræsentant i Danmark 1932–1958.

har været ført korrespondance angående forslag om, at en evt. finaleskydning - kun omfattende den korte runde - skulle kunne foregå på det olympiske stadion. Bemærkningen hertil fra Danmark var, at man tilsluttede sig et sådant forslag, men at det ikke skulle være afgørende. Samtidig anbefaler man, at den bane, hvor de nordiske mesterskaber 1951 i Helsingfors skulle afholdes, bliver godkendt som olympisk område. (Det nordiske mesterskab blev faktisk skudt på det olympiske stadion, som allerede var tilgængeligt året før). Og at de nødvendige medaljer stilles til rådighed, som så kunne overrækkes ved den sædvanlige ceremoni på det olympiske stadion.

Som det fremgår af ovenstående, skorter det ikke på anstrengelser fra Danmark i kampen for igen at få bueskydningen på det olympiske program!

Også i Sverige huserer spørgsmålet om bueskydning ved OL. I januarnummeret 1950 refereres i BUESKYDNING om at den svenske bueskytteformand, Lars Ekegren har henvendt sig til en fremragende person inden for den svenske OL-komite og Sveriges Idrætsforbund, Bo Ekelund med en forespørgsel om udsigterne vedrørende bueskydningens genindførelse ved OL. Svaret herpå var, at det beror på, om arrangørerne af OL i Helsingfors var interesserede eller ej. Kommentaren hertil i bladet var: *"... vi tror på, at spørgsmålet er kommet sin løsning et godt stykke vej fremad og vi ønsker de energiske foregangsmænd lykke med foretagendet"*.

IOC-kongres i København

I maj 1950 afholdt Den Internationale Olympiske Komité (IOC) møde i København. Et møde, som i BUESKYDNING blev tillagt stor betydning med hensyn til bueskydningens genoptagelse på OL-programmet. Formand Poul Nielsen refererer: Man havde allieret sig med prins Axel, som i 1932 blev indvalgt som Danmarks repræsentant i IOC. Prins Axel fremkom med forslag om, at bueskydning skulle optages på pro-

grammet ved OL 1952 i Helsingfors. Forslaget blev kraftigt støttet af Bo Ekelund, Sverige. Desværre gik forslaget ikke igennem trods stor velvilje fra mange af de delegerede.

Finnerne nægtede at udvide programmet fra London 1948. Man mente ikke at være i stand til at huse de mange flere tilrejsende, og sagde man ja til bueskytterne, kunne andre også forlange at komme med.

Inden mødet var FITA's præsident Henry Kjellsson, og generalsekretær Lars Ekegren, begge Sverige, i København og havde fået foretræde for IOC's executivekomité, hvor de forelagde deres velbegrundede ønsker for optagelsen. Forgæves!

Imidlertid blev der nedsat et udvalg bestående af Bo Ekelund, Sverige, von Frankel, Finland og IOC's generalsekretær, Otto Meyer, Schweiz som skulle gennemgå det fremtidige olympiske program - herunder tage stilling til de idrætsgrene, som gang på gang forgæves havde søgt om optagelse.

Et resultat skulle foreligge ved næste IOC-møde, og Poul Nielsen tilføjer, at alle udvalgsmedlemmer så med sympati på vor idræt. Formodningen er, at i det øjeblik et arrangerende lands olympiske komité er villig at påtage sig arrangementet af bueskydningen, skulle sagen være i orden. Man satte sin lid til at det australske bueskytteforbund ville påtage sig opgaven i Melbourne i 1956.

Først i 1952 tages diskussionen op igen. FITA's præsident, Henry Kjellsson giver i sin rapport - refereret i BUESKYTTEN i majnummeret over arbejdet i FITA - orientering om, at præsidenten for IOC, J.S. Edstrøm igen havde opfordret til at ansøge om genoptagelse af bueskydning ved OL. Hvilket blev gjort - samtidig med at man havde været i kontakt med samtlige nationale olympiske komiteer. IOC havde svaret, at anmodningen ville blive afgjort i Helsingfors (formentlig i forbindelse med legene der, hk).

Australien havde i første omgang givet tilsagn om at arrangere bueskydning ved legene 1956 i Melbourne. Efterfølgende havde man dog givet udtryk for, hvor-

Henry Kjellsson, Sverige, FITAs præsident 1949 - 1957.

vidt man kunne påtage sig opgaven. "Og hvis ikke, må vi begynde forfra igen", mente Kjellsson!

IOC havde i øvrigt efter konsultation godkendt det internationale bueskydnings-program, hvilket bliver bekendtgjort via FITA-information i BUESKYDNING februar 1953. Den lange- og korte runde.

Januar 1954 meddeles det i en kort notits at FITA - på det kommende møde i Athen til maj - vil foreslå, "at bueskydningen optages. Det vides dog, at en del af den australske komité er stemt for at bibeholde programmet fra Helsingfors". I augustnummeret samme år meddeles det, at situationen er uændret. UIC's eksekutivkomité "ville holde et øje vågent med bueskydning", hvorefter en definitiv afgørelse vil falde på mødet i Paris næste år. "Man væbner sig med tålmodighed igen!"

Olympisk charter

For at hold gryden i kog indeholder første nr. af BUESKYDNING 1955 det olympiske charter vedr. bueskydning vedtaget i Lausanne, januar 1952 på i alt 5 artikler – i tilfælde af, at bueskydning skulle blive anerkendt som olympisk idræt.

Art. 1: Olympiske bueskydningsturneringer kan kun arrangeres på den måde, der er beskrevet i de olympiske regler og FITAs statutter og skyderegeler for international bueskydning.

Art. 2: FITA er den eneste internationale bueskyttefederation, der er anerkendt af den Internationale Olympiske Komité.

Art. 3: Det maksimale antal deltagere fra hver nation er: a) individuelt tre deltagere (herrer) fra hver nation. Ingen reserver. B) individuelt tre deltagere (damer) fra hver nation. Ingen reserver. (Forudsat at der gives adgang til kvindelige skytter). Holdskydning: Tre deltagere (herrer) fra hver nation. En reserve tilladt. Tre deltagere (damer) fra hver nation. En reserve tilladt. (Forudsat at der gives adgang til kvindelige skytter).

Art. 4: Verdensmesterskabsturnering må ikke finde sted det år, det Olympiske bueskyttemesterskab finder sted. Derimod afholdes FITA-kongressen – så vidt muligt på det tidspunkt OL finder sted.

Art. 5: De Olympiske bueskyttepræmier bliver kun de, der er nævnt i artikel 52 i Olympiske Regler (guld-, sølv- og bronzemedaljer, hk). Der vil ikke under OL blive konkurreret om nogen FITA-pokal eller -præmier.

Den måske mest radikale ændring efterfølgende af ovenstående er nok kvotaordningen, hvor de enkelte lande forud skal skyde sig til OL-pladserne – både individuelt og holdmæssigt – og med begrænsning til 64 deltagere af hvert køn – med den sløjfe, at har et land kvalificeret sig med et hold, behøver den enkelte skytte ikke på forhånd at være kvalificeret individuelt.

Lars Ekegran, generalsekretær i FITA.

I samme nr. af BUESKYDNING bekendtgøres – som sidste nyt – at IOC havde inviteret FITA til at sende to delegerede til før omtalte møde i Paris med henblik på at foretage en demonstration af bueskydning under mødet. FITA's ærespræsident, Paul Damare har lovet sammen med Oscar Kessels, Belgien, FITA's kommende præsident 1957 – 1961, at forestå seancen.

Man formoder, at genoptagelsen af bueskydningen ved OL er kommet et skridt nærmere, og skulle det lykkedes, må man rette taknemmelige og respektfulde blikke mod de svenske skriveborde, hvorfra der i de seneste år er udfoldet store anstrengelser og initiativ i så henseende.

Efterfølgende viste det sig, at kun 17 delegerede havde stemt for og 32 imod bueskydnings optagelse på OL-programmet. Man måtte på den igen...

Ny FITA-ronde

Februar 1956 meddeles det i forbundsbladet, at der mellem FITA's medlemsorganisationer har været ført korrespondance om afviklingen af den nye FITA-ronde ved fremtidige VM stævner og OL. Afstemningen gav det resultat, at der skal skydes en dobbelt FITA-ronde, i alt 288 pile fordelt over fire dage – gældende for både herrer og damer. Den nye ordning træder i kraft fra og med VM i Prag 1957. Hermed blev den gamle lang- og kort runde skrottet.

Som sidebemærkning blev DM for første gang skudt over den nye FITA-ronde på 144 pile ved DM 1956. Georg Andersen fra Lyngby vandt med 952 point, mens det for damernes vedkommende var Else Hansen fra Gentofte med 811 point.

Nyt OL-program

I november 1957 er sagen atter aktuel i BUESKYDNING under overskriften DA BUESKYDNING BLEV OLYMPISK IGEN.

Oh ja. Den nye FITA-ronde holdt således 57 år her i landet da den jo blev "skrottet" på repræsentantskabsmødet 2014. Hvorimod man allerede ved OL i 1996 i Atlanta gik over til den såkaldte - og officielle - OL-ronde, som nu også er det officielle program ved World Archery.

Der er FITA's generalsekretær, svenskeren Lars Ekegren, som i en længere artikel behandlede emnet i optimistiske toner. Han mener, at bueskydning er den eneste idrætsgren, som er blevet genoptaget i det olympiske program og fremhæver hans danske venner, som i betydelig grad har spillet en stor rolle i den forbindelse. Han fremhæver den danske daværende bueskytteformand (Poul Nielsen), som i 1948 ved kongressen i London meget energisk gik ind for bueskydning på OL-programmet. Han nævner også før omtalte prins Axel i den forbindelse.

Den endelige og afgørende hjælp fik man af den efter FITA-mødet i København 1950 nedsatte programkomité til revidering af OL-programmet.

Trods opgaven med at reducere deltagerantallet fra 7000 til 5000, havde man kalkuleret med en olympisk bueskyttekonkurrence med 100 deltagere. Hvilket angiveligt fik OL-repræsentanterne på mødet i Sofia til at spærre øjnene op! (Lars Ekegrens kommentar i BUESKYDNING).

Ovenstående refereres ligeledes i en "Bulletin Officiel" fra et FITA-møde, afholdt i Stockholm januar 1958, hvor programkomitéen aflagde "An Olympic Report and the Amateur Rule" fra FITA-mødet i Sofia 1957. Heri indgik ligeledes, at FITA ville presse på, for at også kvinder kunne deltage. Oprindeligt gik forslaget kun på mænd. Sluttelig konkluderede Ekegren, at bueskydning ikke ville indgå ved OL 1960 i Rom. Den første mulighed ville derfor blive i Tokyo 1964. Ifølge bogen, "ARCHERY – An Olympic History", bekymrede IOC's Præsident, Brundage sig om FITA's tilgang til

Mrs. Inger Frith, præsident for FITA 1961 - 1977.

C.O. Våben-Hansen, form. for DBSF 1957 - 1962.

amatørreglerne. Han var opmærksom på, at visse bueskyttenationer tillod deres skytter at modtage kontanter som præmier. FITA måtte til at revurdere sit amatørreglement efter IOC's definition. En lang og besværlig proces at gennemføre.

Så den førstkomende mulighed for bueskydning ved OL ville derfor blive i Tokyo 1964.

Hverken Rom eller Tokio

I forbindelse hermed kunne det oplyses fra FITA-kongressen i Stockholm 1959, at det japanske bueskytteforbund ville anlægge en speciel bueskydebane, samt at de ville foreslå IOC, at også kvinder blev indlemmet i den olympiske bueskydning.

Førnævnte Lars Ekegren, nu indvalgt i den svenske OL-komité, havde været i Athen 1961. Han måtte desværre meddele, at heller ikke i Tokio ville bueskydning blive en del af det officielle program.

Men han havde haft en samtale med de russiske delegerede, som havde lovet, at hvis OL 1968 blev overdraget Moskva, ville bueskydning blive inkluderet i programmet og efter de regler, som var foreslået til Tokio-legene. Regler som omfattede både herrer og damer.

Den nye præsident for FITA, Oscar Kessels fra Belgien, valgt 1957, havde også grund til at antage, at bueskydning ville være med igen i Tokio 1964. Desværre valgte japanerne deres specielle form for bueskydning, kyudo i stedet som demonstrationssport.

På FITA-kongressen i forbindelse med VM i Oslo 1961 blev det indskærpet de nationale bueskytteorganisationer, at de skulle holde tæt kontakt til deres nationale OL-komité, for på den måde at påvirke IOC. Man havde noteret sig, at mange repræsentanter fra store bueskyttenationer havde stemt imod bueskydningens optagelse på OL-programmet. (*HISTORI OF THE FEDERATION INTERNATIONALE DE TIR A L'ARC*).

Det blev så hverken ved OL i Rom 1960 eller Tokio 1964, at bueskydningen kom på programmet. Men italienerne havde sideløbende med OL planlagt en række ekstraforestillinger til glæde for de 7000 idrætsfolk den kvarte million tilskuere, man ventede til Rom. Et af hovedpunkterne var opvisning af riddertidens farverige idrætter. Bl.a. deltog bueskytter fra

to små bjergbyer, Gubbio og Sansepolco, iklædt dragter fra for 500 år siden og med buer, som var adskillige 100 år gamle – omhyggeligt plejet og passet. Der blev dog ikke sat nogen olympiske rekorder i bueskydning ved den lejlighed...

Ny æra med Mrs. Frith

Til FITA-kongressen ved VM i Norge 1961 havde svenskeren, Lars Ekegren meddelt, at han efter 12 år som generalsekretær ikke ønskede at fortsætte. Han var derimod villig til at stille op til præsidentposten. En anden kandidat var Mrs. Frith, England. Ved den skriftlige afstemning blev Mrs. Frith valgt med 11 stemmer mod Ekegrens 7.

Mrs. Inger Frith var godt kendt i Danmark. Hun var dansk af fødsel men engelsk gift. Hun havde været aktiv inden for international bueskydning, sad som vicepræsident i FITA og var formand for det engelske bueskytteforbund. *"Fru Frith er en dygtig og bestemt dame, som vil forstå at føre FITA videre på en sådan måde, at det vil være til gavn og fortsat trivsel for såvel international som national bueskydning"*, hed det i rapporten fra VM i Norge i septembernummeret af BUESKYDNING!

Det skulle blive Mrs. Frith, der som præsident for FITA, igen skulle føre bueskydningen ind i OL-regi.

C.O. Våben-Hansen, DBSFs formand, præcederede ved kongressen og refererede i forbundsbladet.

Den efterfølgende periode er der ikke meget beskrevet i hverken BUESKYDNING eller FITA's historiebog vedrørende OL. Man havde åbenbart indstillet sig på, at der ikke ville ske noget før op til OL 1968 i Mexico. Heller ikke i FITA's Historiebog finder vi noget afgørende fra den periode.

November 1963 var der dog en meddelelse i BUESKYDNING om, at man på IOC's kongres i Baden-Baden samme år havde besluttet at nedskære det samlede antal af idrætsgrene til 18 i Mexico 1968, hvilket bl.a. også gik ud over bueskydning. Man havde haft en forhåbning om at kunne være med netop i Mexico. Kommentaren i BUESKYDNING var: *"Skulle det virkelig være så svært at erklære en plads for olympisk område og så i øvrigt lade alverdens bueskytter om resten!"*

I BUESKYDNING marts 1966 - under DBSF meddelelse - findes en kort notits med overskriften "Olympiaden 1972". *Bueskydning er med på programmet i 1972. Følgende byer er kandidater til afholdelsen: Detroit, Madrid, Montreal og München. Jo nærmere jo bedre..."*

International aktivitet

Som tidligere skrevet, var der ikke meget i BUESKYDNING eller FITA's historiebog at hente fra den periode. Så vi tyer til bueskydningens olympiske historiebog.

Peter Søllingvraa, form. for DBSF 1965 - 1969.

Mrs. Frith, som blev præsident i FITA 1961, kunne ved den efterfølgende kongres 1963 sige, at hun nu præsiderede over en virkelig verdensomfattende sportsorganisation. Nationer fra fem kontinenter var repræsenteret ved mødet. Hun signalerede, at det var tid for FITA at profilere sig stærkere på den internationale idræts scene.

Hun fulgte sine ord op med at deltage i IOC's samling i Baden-Baden 1963 og igen i Tokio 1964 ved alle IOC-møder. De to initiativer muliggjorde et møde ansigt til ansigt med IOC's magtfulde præsident, Avery Brundage. De efterfølgende IOC-møder 1965 og 1966 sikrede

Foto i BUESKYTTEN februar 1971. OL-træningen er begyndt. Formand Mogens Preisz prøver kondicyklen. Herren i baggrunden er Leif Skovgaard, som var på holdet, der vandt sølv i USA 1969. Personen, som assisterer Preisz, er læge Helge Fals fra DOK, der var tilknyttet projektet.

bueskydningens tilbagekomst til de olympiske lege. Tilbage stod, at Mrs. Frith og hende kollegaer i FITA skulle sikre, at bueskydningen i München 1972 ville blive af olympisk kaliber...

I forbindelse med VM 1967 i Holland kunne præsidenten, Mrs. Frith meddele kongressen, at hun efter anmodning fra IOC havde hun informeret dem om, at FITA ønskede et fire dages program (dobbelte FITA-ronde) som efter reglerne ved VM, og at konkurrencen også ville gælde som en VM-turnering. Antallet af deltagere, hold og andre spørgsmål ville overholde IOC's regler.

Mrs. Frith tilbragte en måned i Mexico 1968 for der ved OL at få idéer til resultatavler og skiltning, som skulle kunne fungere ved bueskydningen.

Ved FITA's kongres 1971 havde Frith meget at fejre. Det var 40-året for den internationale bueskytteorganisation samt året for organisationens olympiske drømme endelig skulle blive realiseret.

Ligeledes en artikel i samme nr. under FITA-NYT af Mrs. Frith. Hun beretter, at hun allerede har været i München for at inspicere tre forskellige lokaliteter til brug for afvikling af bueskydningen. Derudover havde hun besøgt det meste af OL-området, og besat mange af de andre arealer udlagt til stadion, svømmehal m.m.

1970 i november viser det sig så, at den første lokalitet man havde haft i tankerne for afvikling af bueskydningen, var for lille. (Kun 40 skiver og 120 deltagere). Man regnede nu med 200 deltagere på et areal i umiddelbar nærhed af sportsuniversitetet centreret i

den olympiske by. En sådan placering kunne simpelthen ikke blive bedre, mener hun. Udgifterne til etableringen var anslået til 500.000 DM.

Optakt

Nu var det så sikkert, at bueskydningen skulle med ved OL. Og det gav sig så småt udslag i BUESKYDNING. Peter Søllingvraa skriver i anledning i sin nytårshilsen 1969 en kort bemærkning: *"OL 1972 skal også nævnes. Det må være alle bueskytters drøm, at være med her, så det er slet ikke for tidligt, også at have det med i tankerne under den daglige træning"*

1971 skriver formanden for forbundet, Mogens Preisz i sin nytårshilsen bl.a. om repræsentative opgaver de kommende år - herunder OL: *"OL i München 1972 og der dermed følgende presseomtale og propaganda vil afgjort vise sig at få uvurderlig betydning for tilgangen til vor idrætsgren. Vi har overfor Danmark Olympiske Komité påpeget, at der fra vor side vil blive gjort alt for at vor genindtræden i de olympiske lege skal blive med succes og overlader tryk til vore aktive at arbejde samvittighedsfuldt med opgaven"*.

En af bestræbelserne for at klargøre de forventede udtagne skytter til kommende opgaver var afvikling af et kursus i specialtræning for eliteskytter.

De danske skytter

Ved det 26. VM i London 1971 deltog fra Danmark tre kvinder og fire herrer. Der blev skudt en dobbelt FITA-ronde, og Arne Jacobsen fra Frederikshavn blev en flot nr. 4 med 2366 point. Han vandt 30m distancen

FITA's deltagende officials ved OL i München 1972 med præsident Mrs. Frith i midten. Knud Erik Petersen nr. 2 fra venstre og Arne Vindum nr. 2 fra højre.

Arne Jacobsen, Frederikshavn.

med 670 point og fik for det en guldmedalje. Det var dengang der blev skudt om de enkelte afstande foruden totalen. Herluf Andersen, Gladsaxe blev næstbedste dansker. Af kvinderne var Lill Lentz, Automatic og Erna Pedersen Århus bedst.

Ved et internationale "stjernestævne" i Lyngby samme år satte Arne Jacobsen ny verdensrekord på 50 m med 322 point. Faktisk den eneste danske verdensrekordindehaver indtil nu af en recurveskytte.

Ydermere præsterede Arne Jacobsen ved et andet stjernestævne i Moskva samme år en tangering af verdensrekorden med en total på 1200 point, og på den samlede 30m over to dage var Arne med 678 point tre over den bestående verdensrekord. Ved en forolympisk turnering i maj 1972 i München slog Arne Jacobsen hele den europæiske elite med flere længder. 1235 point. Med en ikke helt afprøvet ny bue! Ydermere blev Arne Jacobsen nr. 2 ved EM i Luxembourg i juli og det danske damehold med Erna Pedersen og Lilly lentz i spidsen skød det bedste samlede resultat hidtil. Ikke underligt, at der blev stillet visse forventninger... Det blev disse fire bueskytter, som kom til at repræsentere Danmark ved den første bueskydningskonkurrence i 52 år ved OL.

Det var før de såkaldt kvotaplads, som de enkelte lande på forhånd skulle have skudt sig til. Betingelserne for at deltage var, at herrerne skulle have skudt 1100 point i en enkelt FITA-ronde, mens kvinderne kunne "nøjes" med 1050 point. Hvert land kunne stille med indtil tre skytter af hvert køn. Disse kriterier var vedtaget af FITA selv ved kongressen i 1969. Der blev ikke skudt holdkonkurrence.

Ledere var kasserer i DBSF Knud Erik Pedersen og sekretær Arne Vidum. De kom til at fungere ved henholdsvis som dommer og medlem af appeljuryen.

Lilli Lentz, Automatic.

Erna Rahbek Pedersen, Helsingør.

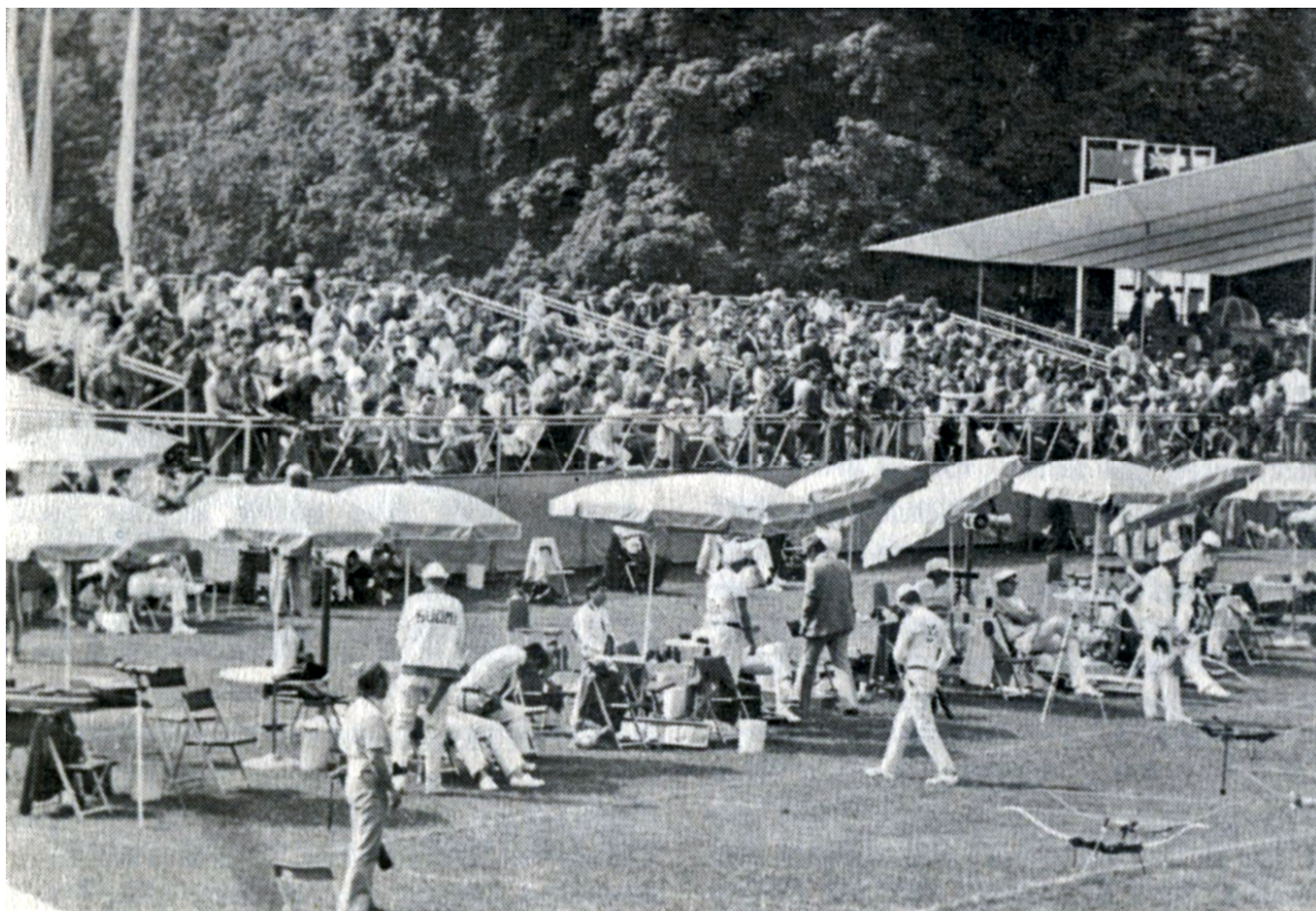

Herluf Andersen, Lyngby.

Konkurrencen

For de to danske herrer var anden FITA-ronde væsentlig bedre end den første. Arne rykkede fra en 20.-plads op som nr. 8, og Herluf Andersen opgraderede fra en 23.-plads til nr. 13.

Undervejs på anden FITA-ronde satte Arne Jacobsen ny dansk rekord på 90 m med 288 point, mens Herluf Andersen gjorde ligeså på 70 m med 317 point. Den tredje danske rekord stod på Erna Rahbek Pedersen for ved på 30 m at opnå 330 point. Hun rykkede dermed en plads op fra nr. 27 til nr. 26. Lilli Lentz skød

Tilskuerpladserne var fuldsat gennem hele turneringen.

samme antal point på begge runder og endte som nr. 29. Præstationerne af de danske skytter må siges at være godkendt.

Ialt 40 kvinder fra 21 lande og 55 herrer fra 24 lande deltog.

Den 41-årige Doreen Wilbur fra USA vandt kvindernes skydning med 1198 og 1226, i alt 2424 point. Herrerens vinder blev John Williams, ligeledes USA med 1268 og 1260, i alt 2528 point. Helt suverænt med 47 point foren svenskeren Gunnar Jervil.

Medaljeoverrækkelsen blev forestået af hofjægermester Ivar Vind - den danske repræsentant i IOC - sammen med Mrs. Frith.

Bueskydningen blev et tilløbsstykke med stort set fuldt hus på tilskuerpladserne med plads til 5000 alle

fire dage. Adskillige honoratiores lagde vejen forbi og havde kun lovord til overs for arrangementet - hvilket i høj grad skyldtes mrs. Frith's faste ledelse.

Succes'en var med til at sikre bueskydningens tilstedeværelse ved OL indtil dato. Og forhåbentlig endnu mange år fremover!

Kilder: DBSFs blad BUESKYDNING - HISTORY OF THE FEDERATION INTERNATIONALE DE TIR L'ARC - ARCHERY An olympic History 1900-2004.

Foto: Fra ovenstående samt internettet.

Den danske score # = ny dansk rekord.						
Arne Jacobsen	90 m	70 m	50 m	30 m	point	Total / placering
1. FITA	244	296	305	343	1188	20
2. FITA	288 #	305	301	341	1235	2423 / 8
Herluf Andersen						
1. FITA	244	306	298	330	1178	23
2. FITA	275	317 #	297	327	1216	2394 / 13
Erna Rahbek Pedersen	70 m	60 m	50 m	30 m		
1. FITA	267	238	241	320	1111	27
2. FITA	241	300	262	330 #	1133	2244 / 26
Lilli Lentz						
1. FITA	242	294	258	315	1109	28
2. FITA	252	276	258	323	1109	2218 / 29

Samlet og redigeret af Holger Kürstein.